український католицький часопис

МІСІОНАР

РІК ЗАСНУВАННЯ 1897 № 6 (32) * ЧЕРВЕНЬ 1995

МІСІОНЕР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Засновники - Отці Василіяни

Головний редактор
о. Василь Зінько, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ,
о. Йосиф Будай, ЧСВВ,
о. Павло Мадяр, ЧСВВ,
Неоніла Стефурак

Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

На обкладинці:
Вознесіння - вишивка
о. Д. Блажейовського

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-46-94

Підписано до друку 02.06.95
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1.
Умов. друк. арк. 5,2. Умов.
фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид.
арк. 5,0. Тираж 3000 прим.
Зам. 33

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
книжковій друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

ЗМІСТ

Вшановуймо Серце Христове 1
Намір апостольства молитви на липень ... 2
Владика Кир Мирон Дацюк, ЧСВВ
Україна і Найсвятіше Серце Христове 4
Освячені в істині 6
Ігор Сірко
Господь чекає 8
Ігор Скленар
Відкриймо наші серця спраглим 11
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Минуле й сучасне Української
Католицької Церкви 12
Володар Буженко
Реколекції в Бучачі 13
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Кому помилка, а кому - ні! 14
Заувага до зауваг 15
Греко-католики в Польщі 16
Надія Гривнак
Історія однієї пісні 17
бр. Тимотей Чернецький, ЧСВВ
Повернення святині 18
На будові храму 19
о. Павло Мадяр, ЧСВВ
"Хто сіє на духові, посіє життя вічне..." .. 20
Богдана Микита
Покаяння 21
Видавництво монахів студитів
"Свічадо" 22
Нові видання "Свічада" 23
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ
Конвоїр з Орлівки 26
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Його відхід відчули всі 27
З потоку новин 28
Три листи з в'язниці 30
Іван Боднарчук
Сестрина наука 31
Голоси львівських "Херувимів" 32

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонер", 1995.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

ВШАНОВУЙМО СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ

Кожна доба вимагає окремих духовних заходів, щоб втримати на висоті життя вірних Церкви та охоронити їх від небезпек, які чигають в той чи інший час, тиснуть на Христову Церкву, скелю св. Петра.

В наші часи більш ніж коли, починаючи від листопада 1917 року, проповідується ненависть і боротьба класів. Властиво це боротьба усіх проти всіх. Бо постійні "чистки" компартійних рядів, про які нам добре відомо, та й нинішні усілякі пересування чи й усування осіб - це ніщо інше, як здійснення антихристового бажання: пусти вовка на вовка.

Бачимо це в нашому народові, особливо в рідному краї. Хоч ніби ті вибухи ненависті вщухають, та, однак, вони, як той прихований боляк, продовжують існувати між людьми. Для прикладу можна навести такий випадок: приїхала жінка зі Львова до свого рідного села й пішла, звичайно ж, до своєї рідної церкви помолитися. Зустрів її швагер і вже здаля кричить: "А тую польку на суху гілляку!" І це християнська любов, яка повинна плекатися християнами незалежно від деномінації, від того католики вони, православні чи й євангелисти?

Інший випадок: помер чоловік, що багато чим причинився до побудови церкви в селі. Чому б його не принести до цієї церкви, щоб востаннє попрощався з Божим домом небіжчик? Та ба, інша конфесія захопила церкву і не пустила. Навіть небіжчиків не шанують, то ж яким правом такі людиноненависники можуть казати, що вони християни і ще не будь-які, а славні?

Отак сьогодні перед нами, як колись перед св.Марією Марґаретою Алякок, стає Христос і своє повне любові Серце показує та нагадує, як сильно Воно полюбило людей і тому вони повинні виявити вдячність.

Найкраще ж вдячність до Христа та Його Серця можна виявити любов'ю до інших за порадою євангелиста св. Івана: хто любить ближнього свого, брата свого, той показує ділом, що Бога любить. А хто ненавидить брата свого, той напевне не може Бога любити. І навіть, якщо це стверджує, він є неправдомовцем.

З наведених фактів бачимо, що ніколи не було такої потреби вшановувати Серце Христове, як сьогодні. І бачимо (з іншого боку), як недруги виявляють невдоволення і навіть явну ворожість супроти Христової любові. От не можуть стерпіти такої організації як Апостольство Молитви чи набожності першої п'ятниці або неділі. Усе ж, що сприяє зростанню вшанування Бога і виявляє вдячність нашому Спасителеві, повинно нас цікавити і заохочувати до захоплення та виконання.

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Оце Серце, що так дуже полюбило людей...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й терпіння нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників і у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву і Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ЧОЛОВІКИ ТА ЖІНКИ ВИЗНАЛИ ГІДНІСТЬ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ, ПОШИРЮЮЧИ СПРАВЕДЛИВІСТЬ У СПІЛЬНОТІ (поблагословлений Святішим Отцем).

В наші часи спостерігається, на жаль, повернення до печерної доби. На це маємо багато прикладів, і то щодня. От людина запитує іншу про щось. Можна б відповісти коротко: так або ні. Натомість у відповідь ви почуєте нотацію, що, мовляв, про все це написано, то й читайте. Та коли б хтось мав нагоду прочитати, не звертався б із питанням. Але ще дивніше, що якийсь чолов'яга збоку додає: "А певне, що треба читати"...

І цим ще більше принижує людську гідність.

Не шанується людська гідність в установах, де треба вичікувати годинами, коли можна справу вирішити за кілька хвилин. Не менше зневажають людей в крамницях, транспорті, та й усюди. До того ж дивляться, з кого можна скористати - до тих ще виявляють підкреслену уважність, інші ж наче не існують. Та й на це ніхто не зважає. Забувають, що лише вихована людина може вважатися гідним громадянином і добрим християнином.

Місійний: ЩОБ ШАНОВАНО ПРАВА, ДАНІ БОГОМ ЖІНКАМ, ЗОКРЕМА, В КРАЇНАХ, ЯКІ РОЗВИВАЮТЬСЯ.

Про те, що в країнах третього світу, та й в тих, які розвиваються, жінка - майже невільниця в родині, відомо всім. Головні ж права жінки - бути незайманою, шлюбною подругою і гідною матір'ю та повноправною громадянкою суспільства. Тут, однак, не завадить нагадати, що й самі жінки повинні поводитися відповідно до своїх прав. Бо, зрештою, кожне право передбачає і обов'язок. Якщо жінка гідно виконує свої дівочі, материнські та подружні обов'язки, її права завжди будуть забезпечені. Принаймні, у цивілізованих країнах.

Місцевий: ЩОБ ВІРА СВЯТИХ АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА, ЯКУ ПРИЙНЯВ СВЯТИЙ ХРЕСТИТЕЛЬ ВОЛОДИМИР І ЗА ЯКУ ПРОЛИВ КРОВ СВЯТИЙ СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ЙОСАФАТ, З'ЄДНАЛА НАШ НАРОД У ПРЯМУВАННІ ДО ВІЧНОЇ ЛЮБОВІ.

Йдеться тут про віру, яку отримали наші предки і нам передали. Це віра св.Петра і св.Йосафата, і це повна віра, якої вимагає від усіх хрещених Господь Бог і наш Спаситель Ісус Христос. Тому молімося в липні за наших співгромадян, щоб вони прозріли і виявили якщо не справжній український патріотизм, то хоча б християнське взаєморозуміння. Зрештою, єдність віри в народі - це бажання самого Христа і воно за нашими молитвами, жертвами і зусиллями повинно звершитись.

Покровителі на липень - Святі українського народу (9,7)

Їхній день вшановується після неділі Серця Христового. Наш народ має небагато канонізованих Вселенською Церквою святих - значно більше було у нас мучеників та ісповідників в різні часи, зокрема, в 1830 і 1875 рр. та після 1945-го року. Всі вони страждали за правдиву, святу Петрову віру. Молімося до них і берімо з них приклад.

З потоку новин

Пам'яті митрополита

28 травня в Добромилі, в монастирі св. Онуфрія Отців Василіян відбулося архиєрейське Богослужіння та посвячення меморіальної дошки з нагоди 97-ої річниці вступу митрополита Андрея Шептицького на новіціат добромильського монастиря.

УКРАЇНА І НАЙСВЯТІШЕ СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ

Місяць червень присвячений вшануванню Найсвятішого Серця Христового.

Ми знаємо, що серце є виразником любові. А більшої любові над Христа, нашого Спасителя, ніхто не мав. І тому Він сам хоче, щоб ми пам'ятали про любов Його до нас та віддячували Йому нашою любов'ю до Нього.

Що це виразне бажання Ісуса Христа, щоб вшановувати Його Найсвятіше Серце, знаємо з того, що в 1675 році у Бургундії, у Франції, з'являється він одній побожній монахині, Марії Марґареті Алякок і, вказуючи на своє відкрите серце в грудях, оточене полум'ям і терновим вінком та глибокою раною пробите, каже: "Оце серце, що так дуже полюбило людей, а взамін дістає стільки невдячності та погорди. Тому хочу, щоб ти надолужувала моєму серцю за таку невдячність і щоб спонукала інших людей до подібного надолуження".

Але так як Господь нагороджує кожне добро, зроблене для Нього, ще більшим добром, так і тут Він дає аж 12 особливих обітниць для тих, хто буде вшановувати Його Найсвятіше Серце - Він наділятиме їх особливими ласками й благословенням зігріватиме до ще більшої побожності, пом'якшуватиме серця закам'янілих грішників, а тим, що приймуть св. Причастя через дев'ять безперервних перших п'ятниць в місяці чи й неділь, обіцяє, що вони не помруть без св. Сповіді.

Не одразу пішли люди за голосом і проханням Сестри Марґарети Алякок. Майже через сто років Папа Климентій XIII постановив, щоб свято Серця Христового відзначалося у всій Католицькій Церкві. У нашому церковному календарі воно припадає на першу п'ятницю після празника Пресвятої Євхаристії.

Серед нашого народу в ті часи був великий занепад релігійного, монашого та церковного життя. Аж під кінець минулого століття, а саме - після реформи Василіянського Чину в 1892 році, починає наша Церква зростати, особливо завдяки місій, які оголосили по всій Галичині місіонарі-василіяни. Саме вони у своїх місійних науках заохочували людей до вшанування Найсвятішого Серця Христового.

Також своїм часописом, "Місіонарем Пресвятого Серця Христового", що видавався аж до II світової війни, вони посилено пропаґували це вшанування, бо вірили, що через вшанування Серця Христового, виразника Його безмежної любові до нас, люди будуть більше любити Господа Ісуса. І ця набожність до Серця Христового поширювалася по всіх закутках Західної України.

А коли перші місіонарі-василіяни прибули до Канади на початку цього століття, з собою привезли ревне вшанування Найсвятішого Серця Христового.У василіянській хроніці тих часів читаємо, що вже 19-го березня 1903 року славний місіонар-василіянин о. Платонід Філяс дав першу 8-денну місію в церкві св. Миколая у Вінніпезі під гаслом: "Українці і Найсвятіше Серце Христове". Наприкінці цієї місії він став перед образом Серця Христового і так промовив до людей: "Мої дорогі українці, дивіться на цей образ. Це образ Серця Ісуса, Спасителя світу, що нас усіх так дуже полюбив. Коли хочете зостатися католиками, з'єднаними з Папою, збережіть образ і не приймайте до себе жодного священика, який би відмовився його пошанувати разом з вами. Пам'ятайте про нашу любу батьківщину Україну, де той образ у такій великій пошані в наших церквах..."

Невдовзі після цього отці-місіонарі організовували в парафіях гуртки Апостольства Молитви, головним завданням якого було вшанування Найсвятішого Серця Христового та молитви перепросьби, як і щомісячне приймання св. Причастя, особливо в перші п'ятниці чи й неділі місяця. Це допомогло скріпити віру в серцях нашого народу до нашої Церкви.

Коли я мав нагоду відвідати Україну в 1973 році й там зустрівся потайки з нашими Отцями Василіянами, то здивувався, що вони такі енергійні та повні ентузіазму, незважаючи на довголітні тяжкі переслідування комунізмом Я запитав їх, де вони набираються сили, відваги та енергії день-у-день, рік за роком ревно працювати для Бога, Церкви і свого народу? Вони відповідали: "Найбільше сили черпаємо біля стіп Найсвятішого Серця Христового, маючи в Ньому найкращий приклад повної жертви з любові до нас, людей. Тож чому нам не бути готовими на жертви з любові до нашого Спасителя?" А відтак додали: "Перекажіть своїм вірним, щоб також шукали біля стіп Серця Христового ласк і вірності Богові для себе самих і для нас тут, в Україні".

Владика Кир Мирон
ДАЦЮК, ЧСВВ,
Канада

Від редакції:

5 червня минає 50 років священства Владики Кир Мирона Дацюка. З цієї нагоди наші найсердечніші вітання і молитовна єдність з Преосвященним, який завжди був думками з Україною і зробив для духовно-національного піднесення нашого народу багато добрих справ.

ОСВЯЧЕНІ В ІСТИНІ

Між священством і богопосвятним життям існує глибоке споріднення. Тому протягом історії дедалі збільшувалося число ченців-священиків. В більшості випадків йшлося про людей, які, вступивши до чернечого інституту, здобували відповідну духовну й інтелектуальну підготовку, і тоді їх висвячували на священиків.

Варто замислитися, - мовив Папа Іван Павло II на загальній авдієнції в лютому 1995 р., - який вклад в чернече життя внесло священицьке служіння, та чому, згідно з Божими задумами, стільки чоловіків були покликані на таке служіння саме в чернечому житті. Відповідь на це питання така: хоч саме священицьке рукоположення означає посвячення особи Богові, однак чернече життя краще підготовляє до прийняття благодаті священного чину та дає можливість досконаліше виконувати священицьке служіння. А євангельські ради та спільне життя краще допомагають дійти до святості, якої вимагається від священика з огляду на його приналежність до Тіла Христового чи то євхаристійного чи містичного. Крім того, прагнення до досконалості, що становить характерну особливість чернечого життя, вимагає аскетичних зусиль, щоб діяти в чеснотах, розвивати віру, скріплювати надію, і зокрема, любов, та вести життя згідно з Євангелією. З боку чернечих інститутів кандидати до священства одержують старанне виховання, щоб уже від молодих літ вони були серйозно скеровані до святості, правильних переконань та звичаїв суворого євангельського життя.

Чернечі обіти мають свою вартість не тільки стосовно до священства та пастирського служіння - вони самі по собі становлять відповідь самовідданої любові на дар Того, Хто добровільно приніс себе в жертву за спасіння всіх (Євр. 9,28). Тому целібат не становить головної вимоги до дияконату чи пресвітеріяту, але є виявом повної посвяти себе для Христа. Ченці зобов'язуються до безшлюбності до того, поки стануть священиками, і таким чином своєю посвятою дають приклад для єпархіяльних священиків краще розуміти і більше цінувати своє покликання. Для самих же священиків-ченців безшлюбність становить добрий засіб для того, щоб успішніше прямувати до досконалості.

Приналежність до чернечого інституту дозволяє священикам досконаліше і повніше зберігати євангельське убозтво, бо спосіб життя в чернечій спільноті дозволяє ченцям відректися особистих благ, тоді як єпархіяльні священики, що творять окремі групи, мусять самі дбати про своє матеріальне забезпечення.

Обіт послуху, що його складають ченці, має корисні впливи на їхнє ставлення до священицького служіння, схиляючи їх до підлеглості настоятеля спільнот в дусі віри, бо настоятелі представляють і виявляють волю Божу. Священики-ченці, крім настоятелів, мають слухати також єпископів і Вселенського Архиєрея. В цьому дусі послуху священики-ченці не тільки підкоряються волі своїх правних настоятелів, але також розвивають почуття лояльності, приязні та жертовної співпраці. Одержавши грунтовне виховання до євангельського послуху, священики-ченці зможуть значно легше подолати спокуси до бунту, критики, недовір'я, щоб у смиренні визнати Пастирів як представників Божого авторитету.

Другий Ватиканський Собор говорить: "Всі ченці нехай завжди щировідданою услужливістю і пошаною супроводжують єпископів як наступників Апостолів. Крім того, оскільки вони правно покликані до діл апостоляту, то зобов'язані виконувати свої обов'язки, допомагаючи єпископам, як їхні помічники. Більше того, ченці нехай охоче і вірно виконують вимоги і розпорядження єпископів, щоб прийматися щораз більшою службою для спасіння людей. Між різними чернечими інститутами та між ними й єпархіяльним клиром треба плекати плідну співпрацю Необхідно також мати тісну координацію у всіх ділах й апостольських чинах, що дуже залежить від надприродного наставлення душ й умів, закладеного і закоріненого в любові" (ч. 35,5).

І на закінчення Папа сказав: "Дуже бажаним є - щоб за посередництвом священиків-ченців здійснювалася єдність Церков і злагода в ній, про яку молив Господь в архиерейській молитві, щоб усі були освячені в істині".

АНОНС

У видавництві "Місіонер" готується до друку книга зальцбурзького догматика, професора Фердінанда Гольбика "Чистилище. Страждання, радощі та приятелі бідних душ", яка допоможе кожному усвідомити вчення про чистилище, вказуючи на засоби, за допомогою яких можна ефективно допомагати душам, що страждають. В коротких описах автор змальовує постаті святих - особливо "приятелів та помічників бідних душ". Вони, виявляється, є нашими заступниками після ангелів і святих, і ми самі собі шкодимо, якщо не допомагаємо їм.

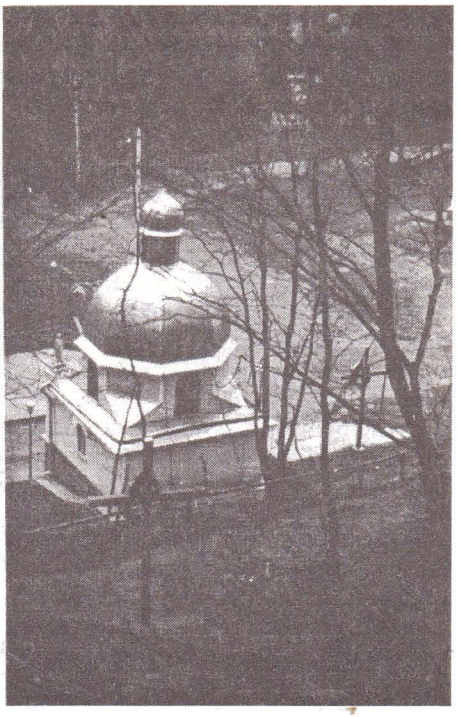

ГОСПОДЬ ЧЕКАЄ

Йдучи в неділю чи в свято до церкви, чи звернули ви увагу, скільки людей на вулицях зовсім не поспішають до храму, обминають його, кваплячись на базари і барахолки, заклопотані власними справами, які, на їхню думку, є невідкладними? "Церква зачекає, а мені треба за модою слідкувати. На тижні не маю часу, бо після роботи дивлюся телевізор, то хоч в неділю відпочину. А до церкви піду, коли постарію, нікуди не подінеться, стояла і буде стояти", - так, на жаль, думає не одна людина, особливо молода. Літні люди, вже збагачені життєвим досвідом, здебільшого розуміють марноту земного життя і потребу віддавати шану Господеві, поспішають надолужити прогаяне. Але яким чудовим видається життя молодим, коли ще хвороби і клопоти не оточили з усіх сторін, коли світ здається таким рожевим через екрани відео, коли підліткові в товаристві однолітків так приємно видавати себе за супермена, довкола якого має обертатися вся Земля. Але то все ілюзії і мрії. Дні кожного з нас полічені, невблаганно збігають і ніхто, крім Всевишнього, не знає, коли прийде остання година. Може нині, а може через багато років? Готовим треба бути кожної години, і навіть кожної миті. Цього заперечити ніхто не спроможний.

Людина є Божим сотворінням, цілком Йому належить і повністю від Нього залежить. Вона може вірити чи не вірити в існування "Творця неба і землі, всього видимого і невидимого", але Бог існує об'єктивно, незалежно від людських переконань. Господь дав людині життя і справедливо вимагає, щоб людина використала його на примноження Господньої слави, і за це ж одержала свою нагороду по смерті. Але багато людей забули про мету свого життя, або ще продовжують її шукати поза Церквою, збиваючись повсякчас на єретичні манівці або потрапляючи в тенета сектантських лжепророків. Про панування над нами надприродної сили ці люди починають здогадуватися тоді, коли потрапляють у життєві труднощі чи нещастя. Але тоді, повні розпуки, вони ще не знають до кого вдатися: чи до Церкви, чи до екстрасенсів, чи до магів різних кольорів. А безконечно добрий Небесний Отець

чекає, коли ж та людина, та земна порошинка прийде до Його земної домівки (церкви) і хоча б подякує за змогу ходити, бачити, чути; за прожиті роки; за те добро (хто більше, хто менше), одержане для прожитку. Все пізнається в порівнянні. Щойно щось втративши, ми починаємо почувати себе вже не так, починаємо розуміти, що це щось нам так необхідне також і зараз. Але його вже немає.

Бог в своїй доброті безмежний і довготерпеливий. Але то для тих, які живуть зараз. Після нашої смерті Він стане для нас Суддею, невблаганним, але справедливим, і буде питати за кожну нашу справу, за кожен прожитий день: "Що ти зробив для Моєї слави?" Прикро, але багато не знайдуть жодної відповіді і будуть, говорячи євангельськими словами, наче та суха трава вкинуті "до печі огненної, - буде там плач і скрегіт зубів" (Мт. 13, 42). "Бо зі слів своїх будеш виправданий, і зі слів своїх будеш засуджений" (Мт. 12, 37). Все це буде після нашої смерті, а до того часу кожен з нас має можливість виправитися і виправдатися в очах Господніх. Зробити це можна лише з допомогою Церкви, через св. Тайну Сповіді. Бо лише священики мають владу, одержану від самого Ісуса Христа, відпускати гріхи. Пригадаймо собі: "Кому гріхи простите, - простяться їм, а кому затримаєте, - то затримаються!" (Ів. 20, 23), - і ніякі маги та екстрасенси тут не допоможуть. Отже, хто дійшов до правдивого розуміння нашого земного буття, Господнього храму аж ніяк не може обминути. Але минуле лихоліття не пройшло безслідно. В людях витравлювалося саме поняття "релігія". Безбожницька імперія робила все можливе, щоб ображати Господа повсякчасно. Теперешні 30-річні добре пам'ятають, як в саму Великодню неділю замітали шкільні подвір'я; як навмисно в четвер, а не в п'ятницю в їдальнях був "рибний день"; як вискочки-комсомольці зі своїми старшими "командірами" тупцялися по святах під храмами, не пускаючи вірних з дітьми... То лише дрібна рибка з мутної води, а були ж іще й сплюндровані храми, нальоти кадебістів і посіпак на таємні Богослужіння, кримінали на підпільних священиків. Імперія розліталася, але її скалки, наче те дзеркало Троля, пройшли через серця багатьох тисяч і тисяч людей, вкривши їх товстим панциром байдужості до всього оточуючого і навіть до самого себе. "Живемо один раз!" - таке гасло стало їхнім життєвим кредо. Уподібнившись до нерозумних звірят, творять вони розпусту, чинять перелюби, читаючи безсоромні газетки, дивлячись звульгаризовані фільми. Свою безсмертну душу (одержану від самого Бога!) вони плюндрують алкоголем і наркотиками, знищують душі своїх ще ненароджених, але вже живих дітей. Взявши собі за ідола золотого тільця і зробивши зі своїх домівок капища речей, вони не зупиняються перед крадіжками і навіть вбивствами заради грошей. І де вже тут взятися любові чи хоча б повазі до батьків, старших, просто людей.

Ось така невтішна картина нашого сьогодення. Господні заповіти і наука в погорді й забутті. Світ замикається сам в собі, шукаючи лише власної вигоди. Спокуси сучасного життя вирвали з християнської спільноти немало наших братів і сестер, а пекельні сили продовжують працювати над занепадом душ, створюючи все нові

і нові пастки. Нелегко щирому християнинові встояти, коли довкола нього так багато маловірів, які ще й насміхаються над ревним Божим слугою, вважаючи його анахронізмом минулих сторіч. Нехай же підтримкою для таких вірних будуть пророчі слова зі Святого Письма: "Блаженні ви, коли вас будуть зневажати, гонити та виговорювати всяке лихо на вас, обмовляючи мене ради. Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика на небі; так-бо переслідували пророків, які були перед вами" (Мт. 5, 11-12).

Тому і обминають люди храми, що серця їхні охололи, та ще й не хочуть розтопити ту байдужість жаром, що йде від полум'я любові Божественного Серця Ісусового, від полум'я Серця Марії, прошитого сімома мечами болю. А добрий Господь чекає і чекає. Справді, все небо радіє, коли один з таких блудних синів чи дочок прийде до святого храму, до сповідальниці зі словами щирого каяття: "Прогрішився я, Отче, проти Неба та супроти Тебе, і недостойний вже зватися сином Твоїм..." (Лк. 15, 21). І Бог прощає. Прощає заради безмежної Своєї любові, заради безмірних страждань Його Єдинородного Сина, безневинно перенесених за весь людський рід, заради молитов всіх святих - небесного вінця Божественної слави.

Церква зачекати може, але хто з нас може бути впевнений, що доживе до похилих літ, коли дехто щойно буде збиратися до храму? І чи не переповнять чашу терпіння Вседержителя наші теперішні гріхи так, що вже не побачимо своєї сивини? І чи не задумувався знахабнілий "супермен", що з волі Господньої може бути наступної миті покалічений таким же "супер-меном", і вже немилими будуть йому ні Рембо, ні звабливі дівчата, а Господнього милосердя буде чекати - воно стане йому найбільшою мрією покаліченого життя. А чи задумуються матері-вбивці (яке жахливе поєднання слів!!!), що і через багато років в жахливих видіннях вони будуть бачити своїх ненароджених дітей... Боже! Схамени їх! Дай їм мудрості!

Впевнений, що не було би цих і багатьох інших переступів, якби ще з дитинства ми мали можливість вільно відвідувати храми. Дякувати Богові, така можливість настала. Тож приводьмо наших діточок якнайчастіше до церкви; намагаймося лагідним словом, а інколи і за руку приводити молодь. І якщо ми засіємо в них перші зерна Христового вчення, колись на Страшному Суді ті навернені душі дякуватимуть нам перед самим Господом...

На катедральному храмі в Любеці (Німеччина) видніє напис - звернення Ісуса Христа до сучасної людини:

Ви називаєте мене Учителем, а не питаєте мене.

Ви називаєте мене Світлом, а не бачите мене.

Ви називаєте мене Правдою, а не вірите мені.

Ви називаєте мене Дорогою, а не крокуєте по ній.

Ви називаєте мене Життям, а не прагнете до мене.

Ви називаєте мене Мудрим, а не йдете за мною.

Ви називаєте мене Красивим, а не любите мене.

Ви називаєте мене Багатим, а не просите мене.

Ви називаєте мене Споконвічним, а не шукаєте мене.

Ви називаєте мене Милосердним, а не довіряєте мені.

Ви називаєте мене Гідним, а не служите мені.

Ви називаєте мене Всемогутнім, а не покладаєтесь на мене.

Ви називаєте мене Справедливим, а не боїтеся мене".

Так, це гірка правда нашої теперішньої дійсності. Цих Ісусових слів не заперечиш, вони стосуються багатьох з нас. Але ми здатні потішити терпляче Серце Ісуса, ставши ревними християнами, творячи наших ближніх вірними Христовому служінню.

Господь чекає!

Ігор СІРКО,
м. Броди на Львівщині

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ВІДКРИЙМО НАШІ СЕРЦЯ СПРАГЛИМ!

"Серце дістає поживу у вірності убогим, коли вислуховує їх і допускає, щоб вони турбували своєю пророчою присутністю", - так вважає француз Жан Ваньє, доктор філософії. Він, почувши у своєму серці Божий заклик допомогти неповноцінним людям, поселяється з двома такими особами у сільській хатині Тролі-Брей поблизу Парижа. Це був поштовх до заснованих ним спільнот "Ковчег" у 1964 році та "Віра і світло" у 1971-ому. Сьогодні існує понад 100 спільнот "Ковчегу" в 26 країнах світу і понад 1200 - "Віри та світла" (в Україні вона діє у Львові, Тернополі та на Закарпатті). Організації такого типу об'єднують розумово неповноцінних осіб, їхніх батьків та молодь з метою взаємної підтримки, єднанні в любові та дружбі.

У Львові кілька днів наприкінці квітня перебував засновник цих спільнот Жан Ваньє разом з координатором по Східній та Південній Європі Оділь Сейрак. Вони зустрічалися з місцевими журналістами і розповіли про діяльність цих спільнот, де в умовах, наближених до родинних, проживає понад двісті неповноцінних осіб.

"Відкриймо наші серця спраглим!" - під таким гаслом проходила дводенна міжконфесійна духовна зустріч за участю французьких гостей. В актовому залі Львівської політехніки зібралося кілька сотень учасників, серед яких були і представники спільнот "Віри та світла" з України.

Свідченням міжконфесійного єднання учасників зустрічі можна вважати суботній молебень в автокефальній церкві Успіння Пресвятої Богородиці та недільний - у греко-католицькому соборі св. Юра.

Благородні наміри Жана Ваньє прослідковуються у прагненні довести, що слабші розкривають серця сильніших, пробуджують доброту, дають можливість кожному оцінити свою гуманність.

Жан Ваньє - автор багатьох статей та праць. Його книжки "Глибока рана в людському серці" та "Розбите тіло" перекладені на українську мову і вийшли друком у видавництві Монахів Студитів "Свічадо".

Ігор СКЛЕНАР

МИНУЛЕ Й СУЧАСНЕ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Оскільки християнство проникає на наші землі ще за апостольських часів, історію нашої Церкви можна поділити на три етапи: Андріївський, Володимирівський і Иосафатівський.

Святий Андрій проповідував Христову правду в грецьких поселеннях на півдні України, внаслідок чого ще за 120 років до Володимирового хрещення тут (на території Тмуторокані, теперішній Таманський півострів Кубані) запроваджується архиєпископство. Це перша частина Андріївського етапу. Другою стало християнство, занесене проповідниками Кирилом і Методієм, внаслідок чого ще задовго до Володимирового хрещення утворилося Перемиське Єпископство. Третю частину склало християнство часів правління дружини князя Ігоря Ольги.

Володимирівський етап почався хрещенням України-Русі 988 року.

Він теж може бути поділений на три періоди відповідно до центрів християнства. Тобто, Київський (до 1240 року), Галицький (до 1340 року) і Литовський (до св.Йосафата і порозуміння з Римом, проголошеного у Бересті над Бугом 21 жовтня 1596 року). Хоч зачиналася унія паралельно з утворенням московського патріархату ще в 1589 році. Наша Церква в Україні та Білорусі хотіла бути самостійною і визнала за краще приєднатися до Апостольського престолу, аніж піти у найми до "третього Риму", Москви. Тому не дивно, що саме московські царі (Петро I, Катерина II та Микола I) забороняли і таки знищили унію в Білорусі та на Правобережній Україні в 1830 році, а на Холмщині та Підляшші в 1875-му. Через це Віленський центр Свят-Йосафатової Церкви і єдності, яку своєю кров'ю ратифікував 12 листопада 1623 року св. Йосафат, переноситься до Львова і на Закарпаття. Саме християнство часів св. Йосафата робить Галичину та Буковину п'ємонтом всієї України.

Пам'ятник св. Володимира в Києві

Двісті років тому силою історичних обставин українці-католики опиняються на півдні слов'ящини, в Бачці, згодом - в США, Канаді, Бразилії та Аргентині. Врешті після другої світової війни наша Церква засновується в західній Європі та Австралії.

В даний час маємо Верховного Архиєпископа, рівного Патріархові, Кир Мирослава Івана Любачівського на Святоюрській горі у Львові та єпископства в Івано-Франківську, Тернополі, Дрогобичі, Коломиї, Зборові.

Маємо дві митрополії у Штатах та Канаді з єпископами у Вінніпезі, Торонто, Саскатуні, Едмонтоні, Ванкувері і Філадельфії, Стемфорді, Чикаго та Пармі. Існують ординаріяти в Крижевцях на Бачванщині, в Бразилії, Аргентині, Австралії та владики в Польщі, Німеччині, Англії і Франції. У Римі є осідки наших установ і проводи чернечих укладів.

Сьогодні працюють в нашій Церкві такі чернечі згуртування: Чин Отців і Сестер Василіян, Отців Студитів, Отців Редемптористів, Отців Салезіян, а також Сестри Йосафатки, Служебниці, Йосифітки, Мироносиці, Пресвятої Родини, св. Вікентія, Студитки, св. Анни, Пресв. Євхаристії і світський інститут Катехиток Серця Ісусового.

Наша Церква визначається зразковою дисципліною та глибоким духовним і повним літургійним життям, яке уклали наші Синоди в Замості 1720 року та у Львові 1891 року і останні Синоди наших владик з усього світу. Так жертва і кров святого Йосафата і багатьох мучеників стає сіллю та світлом для українців і білорусів, для їхніх сусідніх народів і всього світу.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

РЕКОЛЕКЦІЇ В БУЧАЧІ

Історична садиба роду Потоцьких та й окраса Поділля, місто Бучач над Стрипою, набуває щораз кращого вигляду в українській державі. Рідне місто поета і художника Михайла Островерхи та осідок місійного інституту Василіянського Чину вражає руїнами замку і гарними старовинними будівлями. Мав я нагоду загостити в цьому місті до технікуму і до школи водіїв, яка готує фахівців для військових частин.

В церкві Чесного Хреста Отців Василіян, де ревно трудяться ВПР. о. ігумен Іван Майкович та оо. Августин і Доротей, щодня було по дві реколекційні науки. Вранці і ввечері проводилися конференції для чоловіків, жінок, молодих матерів, юнаків, педагогів та медсестер. В Бучачі працює гарна ланка Марійської Дружини, тож дружинниці теж мали студії з нагоди реколекцій. Допомагали о. Василеві Зіньку дві сестри Йосафатки: Доротея і Мирослава. Села Бариш і Струсів теж скористали з реколекційних наук. Багато вірних приступило до Сповіді і Причастя, а церква весь час була переповнена людьми.

Володар БУЖЕНКО

КОМУ ПОМИЛКА, А КОМУ - НІ!

(Берестейські міркування)

Вже від II Ватиканського Собору, як про це засвідчив секретар східних Церков на Соборі о. Атанасій Григорій Великий, ЧСВВ, певні кола наполегливо поширюють думку про те, що Берестейська унія була помилкою і донині гальмує порозуміння між католиками і православними.

Не треба бути аж таким далекозорим, щоб не бачити, звідки вітер віє. Для українських і білоруських християн Берестейська унія помилкою не була і не є. Це благодать і дар Святого Духа для церков та й для самих народів. Думку про помилку здавна нав'язують нам поляки і москалі. Поляки сподівалися, що унія стане помостом для олатинення, а згодом і до ополячення українців та білорусів. Та сталося зовсім інакше. Гідність української нації зберегли якраз українці-католики, а католицька Галичина стала п'ємонтом України, зробивши значно більший вклад в розбудову української держави і нації, аніж вся велика Україна, що належала православному цареві і його церкві. Та й між двома світовими війнами поляки, вочевидь, сприяли православним і де тільки могли утискали та нищили українське католицтво. Однією з таких акцій була і акція "Вісла" в сорокових роках.

Щодо москалів, то відомо, що вони віддавна поборюють унію і постійно на неї лихословлять. Мечем і вогнем нищили вони унію ще, починаючи від Петра I, який в Полоцьку 1705 року закатував п'ятьох василіян. Унія завжди була червоною плахтою для імперії Романових, та й пізніше, в сталінсько-радянський період. Експансія московського патріархату в Україні та постійні утиски уніятів, явна зневага латинської церкви про це свідчать найкраще. Коли римо-католики (читай, поляки) мають аж чотири парохії в Києві, то католики-українці тісняться в старій дзвініці. А під час останніх Різдвяних свят урочисте Богослужіння транслювалося українським телебаченням зі столиці української держави ... російською мовою! Зрозуміло, що унія для таких - помилка, бо вона самою своєю природою заперечує таку дивовижну зраду власного народу.

Але є ще одна сила, що завзято заперечує доцільність Берестейського порозуміння. Це так званий захід: вільний, демократичний, християнський і, як донедавна казали, гнилий, що визнає тільки "святу Росію"...

Однак, інформація була би неповною, якби ми не згадали ще одного джерела, з якого випливає, що унія була помилкою, а саме: певних кіл нашого народу. Окупантам та історичним ворогам дивуватися нічого, але нашим кочубеям, іскрам, затонським та хвильовим?.. Навіть збагнути важко, як можна так опуститися в елементарному незнанні минулого і сучасного українського народу...

ЗАУВАГА ДО ЗАУВАГ

Квітневий "Патріархат" зі США помістив розвідку о. Михайла Ґураля про переклад богослужбової книги "Молитвослов". Йдеться тут про виданий 1990 року Отцями Василіянами довгоочікуваний Часослов. На чотирьох шпальтах автор критикує це василіянське видання і навіть шкодує, що за п'ять років ніхто не спромігся дати оцінку цій книжці.

Наприкінці згадує про Львівський Синод 1992 року, що рекомендує священикам використовувати нове василіянське видання. Стаття закінчується так: "Крім того латинізація, яку форсується, щоб українці-католики, які на думку декого є тільки п'ятнадцятипроцентовими католиками, стали стопроцентовими римо-католиками, повинна насторожити кожного з нас. На жаль, на те ніхто не говорить і не пише..."

Отець Ґураль наполягає, щоб дотримуватися римського тексту Часослова. Та чи ж його укладали східні? Латинники передруковували синодальний текст: брат Йосип Лещишин у Гротаферраті, де Часослов друкувався, мені це показував. І цікаво, що орієнтування повинно йти з Риму, і що цим твердженням автор теж стає стовідсотковим римо-католиком.

Римського тексту сорокових років не дотримувався і сам Блаженніший Отець Йосиф Сліпий, і мені в розмові про це говорив. Бо в Літургії, виданій 1968 року, злучено прохання за Папу та єпископів. Додано і молитву за наш народ. І ніхто не оскаржував Блаженнішого Отця Йосифа Сліпого, що він латинізує.

Теж суплікація в Молитвослові є лише додатком, а той додаток має і молитовник "Хваліте Господа", виданий під боком самої східної конгреґації. Зрештою, де латинники мають у своїх Часословах суплікацію? Якщо наші православні можуть мати "пасію" на великий піст, то нам не можна мати суплікацію? Та й свято Христа-Царя у латинників нині не аж так вшановується, бо перенесено його на листопад з жовтня і до того ж плюралістична хвиля в Церкві на це навіть не звертає уваги. Теж немає тропарів, ані служби українських святих у римському Часослові, а василіянський її має?

Додамо, що ніхто Часослова не реформував, а тільки пристосував до сьогоднішніх обставин і пропуски теж не є істотні. Римський Часослов немає стількох речей з октоїха і спільної мінеї, як Молитвослов... Це свідчить про те, що намагалися Отці Василіяни якнайбільше східного втримати, щоб часом їм не нав'язували латинського. Саме слово "православний" набрало нині іншого значення в багатьох людей в Україні. Воно лише їх насторожує і буде могутнім засобом латинізації нашого народу. Вже сьогодні багато молоді хилиться до латинників, як це ми щодня бачимо. Якраз оте насильне чищення обряду, яке має здавна згубну і сумну історію, знову приносить такі самі шкідливі плоди.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ГРЕКО-КАТОЛИКИ В ПОЛЬЩІ

Скільки вірних нараховує Греко-Католицька Церква в Польщі? Здавалося б, що відповісти на це питання легше, аніж, наприклад, на запит - скільки взагалі українців живе на території Речі Посполитої. Та, все-таки, однозначної відповіді немає. Причини відомі. Їх основне джерело в розпорошеності українського християнського люду, яка постала внаслідок депортації 1947 р. Звідси, між іншим, сумніви: а скільки нас асимілювалося, скільки латинізувалося, скільки є віросповідної нерішучості у мішаних подружжях, скільки повернулося до рідних святинь? Наводимо дані, опрацьовані на основі інформацій, зібраних у всіх територіяльних єпархіях Католицької Церкви в Польщі (саме їй підпорядкована Греко-Католицька Церква на території РП), пам'ятаючи, що назва місцевості є вихідною для назви латинської єпархії.

Ельбльонґ: 5050 вірних Греко-Католицької Церкви, у них 4 власні святині, на своїй Службі Божій зустрічаються також у 2-ох латинських костелах. **Елк**: 9453 вірних, 6 власних церков. **Ґданськ**: 500 вірних, Служба Божа в одному латинському костелі. **Глівіце**: 150 вірних, Служба Божа в 1 костелі. **Катовіце**: 100 вірних, Служба Божа в 1 костелі. **Кошалін-Колобжеґ**: 13360 вірних, 2 власні церкви, Служба Божа ще у 12-ох латинських костелах. **Краків**: 1000 вірних, Служба Божа у латинському костелі; в Кракові є колишня греко-католицька церква, нині - латинський храм. **Ліґніца**: 20000, які на Службу Божу сходяться у 4-ох латинських костелах. **Люблін**: 124 вірних, Служба Божа в 1 костелі. **Ополе**: 500 вірних, Служба Божа в 1 костелі. **Пелплін**: 2130 вірних, 1 власна церква, Служба Божа ще у 2-ох костелах. **Познань**: 30 вірних, своя Служба Божа не правиться. **Перемишль**: 3370 вірних, 13 власних церков, Службі Божі ще в 9-ох костелах; на території цієї єпархії є 134 колишні греко-католицькі церкви, що нині у користуванні римо-католиків, і ще 28 колишніх

греко-католицьких святинь, в яких нині ніхто не править Святої Літургії та які (як пишуть автори статистичного опрацювання) Греко-Католицька Церква може прийняти у власність. **Ряшів**: 360 вірних, Служба Божа у 2 костелах, 23-ма колишніми греко-католицькими святинями користуються тут латинники, є теж одна церква, яку ГКЦ може прийняти у власність. **Сєдльці**: 210 вірних, 1 власна церква, 16 колишніх греко-католицьких святинь, що нині у латинників. **Щецін-Камінь**: 2400 вірних, Служба Божа у 4-ох костелах. **Тарнів**: 967 вірних, 2 власні церкви, 41 колишня греко-католицька церква, що нині у римо-католиків. **Вармія** (назва краю): 20000 вірних, 8 власних церков, Служба Божа ще у 2-ох костелах. **Варшава**: 60 вірних, 1 власна церква. **Вроцлав**: 15000 вірних, 1 власна церква, Служби Божі ще у 3-ох костелах. **Замостя-Любачів**: 616 вірних, 1 власна церква, Служби Божі ще у 3-ох костелах; 30 колишніх греко-католицьких святинь - тепер у римо-католиків, 20 церков, які ГКЦ може прийняти у влас-ність. **Зелена Гора-Гожів**: 15000 вірних. Служби Божі правляться в 11-ох латинських костелах.

Отож за цією статистикою Римо-Католицької Церкви (дані зібрано на бажання Апостольської Нунціятури в РП) Греко-Католицька Церква в Польщі згуртовує 110380 вірних, її власністю є 45 святинь, греко-католицькі Служби Божі правляться ще у 60-ох латинських костелах. Греко-Католицька Церква може прийняти у власність 49 церков, які колись були в її користуванні; 251 колишня греко-католицька церква у Польщі є нині на обліку і в користуванні Римо-Католицької Церкви.

(За часописом "Гомін", Варшава-Ольштин, 15 грудня 1994 р.)

ІСТОРІЯ ОДНІЄЇ ПІСНІ

До числа найпопулярніших пісень, присвячених національно-визвольному рухові 1940-1960 рр., належить пісня "Гей, на півночі, на Волині". За словами відомого львівського фольклориста Григорія Дем'яна ця пісня майже від початку свого існування і дотепер сприймається як своєрідний гимн Української Повстанської Армії. Автор її донедавна був невідомий, як і невідомою залишалася історія написання "Пісні про Василя Івахіва" (така її повна назва). А обидва (і герой, і автор) - наші земляки, уродженці Перемишлянського району Львівщини, лише Василь Івахів (псевдоніми Росс, Сонар), поручник Повстанської Армії, загинув 13 травня 1943 року, а його побратим, колишній повстанець УПА Микола Галичко (псевдонім о. Василя Прийми), - сьогодні парох української церкви в Люрді (Франція). У вересні минулого року о. Василь Прийма побував у рідному селі Бачеві та в Подусільній (село, де народився Василь Івахів), відслужив панахиду за героїв УПА, помолився за свого побратима і за всіх, хто віддав життя, здобуваючи волю Україні.

Надія ГРИВНАК, м. Львів

НА СВІТЛИНАХ: ● Богослужіння в каплиці монастиря

● проповідь Протоігумена о. Василя Мендруня

● о.Протоігумен та новики Крехівського монастиря на території монастирського саду

Фоторепортаж Тараса СТРАМИКА

ПОВЕРНЕННЯ СВЯТИНІ

Василіянський монастир св.Йосафата у Буковій біля Самбора у 18 ст. був тільки монастирським фільварком для добромильської обителі. Тут кілька ченців пильнували господарку, ліси і стави для утримання василіянського новіціяту. З 1902 року буківський осідок стає окремим монастирцем і починає чимраз більше впливати на релігійне життя околиці. В 1913 році він дочекався гарної монастирської будівлі та просторої церкви для прилюдних відправ і церковних організацій. Однак після більшовицької окупації припиняється монастирське життя і в Буковій. Приміщення монастиря ще й досі не використовується за призначенням - тут дитячий будинок-інтернат.

Районна влада обіцяє невдовзі повернути його Чинові. А от монастирська капличка повернена на початку квітня. З цієї нагоди тут відбулося Богослужіння за участю Протоігумена Галицької Провінції Чину Святого Василія Великого о.Василя Мендруня та новиків Крехівського монастиря.

бр. Тимотей ЧЕРНЕЦЬКИЙ, ЧСВВ

НА БУДОВІ ХРАМУ

Вже два роки будується церква Покрови Пресвятої Богородиці для греко-католицької громади Вінниці. Правитиме в ній о. Михайло Хрипа, редемпторист зі Львова, що має намір збудувати на Вінничині греко-католицький монастир. Поки що Богослужіння відбуваються в підвальному приміщенні храму, але вірні греко-католицької громади сподіваються, що невдовзі молитимуться у власному храмі, який допомагає їм будувати місійне згромадження святих Кирила і Методія з Німеччини, очолюване відомим місіонером Йозефом Марія де Вольфом.

НА СВІТЛИНІ: греко-католицька громада Вінниці перед будовою свого першого храму.

З ПОТОКУ НОВИН

ІНСЦЕНІЗАЦІЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ПРИТЧІ

Протягом квітня і травня в різних містах Львівщини відбувалася інсценізація притчі за Євангелією від Матея "Цар і його боржник". Постановка здійснена при крехівському монастирі Отців Василіян дітьми з Апостольства Молитви, які в перервах між діями вистави давали невеликі духовні концерти.

"ХТО СІЄ НА ДУХОВІ, ПОСІЄ ЖИТТЯ ВІЧНЕ..."

Коли і в наш час на голови падають бомби, коли землетруси за кілька хвилин ховають під руїнами тисячі людей, а найкращі будинки, мости і дороги перетворюються на румовища, коли навколо нас чимраз більше стає тих, хто страждає і нарікає на негоди життя, виникає питання: в якому світі ми живемо і що може зробити наше життя не таким важким?

Бо страшно раптово гинути під руїнами будинку, страшно бачити поля і дороги, вкриті людськими трупами, чути зойки конаючих від болю, що розривають серця.

Що ж є джерелом цього загадкового життя і чому воно таке непевне, а деколи й страшне - хіба це не найважливіше питання? Хто його для себе не вирішить завчасу, опиниться в обіймах смерті, і тоді вже буде запізно.

Але цікаво, чому люди втікають від відповіді на це питання, чому відкладають його на потім, чому вигадують сотні аргументів, щоб не вірити Христу, уникати зустрічі з Ним і дбати лише про одне: зебезпечувати себе наче б на вічність на землі. Китайці слушно кажуть: "Не живемо і сотні років, а журимося на десять тисяч років вперед". Бо якби у людей було хоч трохи більше страху і совісті, вони не так легковажно наказували би вбивати інших, руйнувати людські оселі, не залишали би інших в крайній нужді, а самі потопали в розкошах.

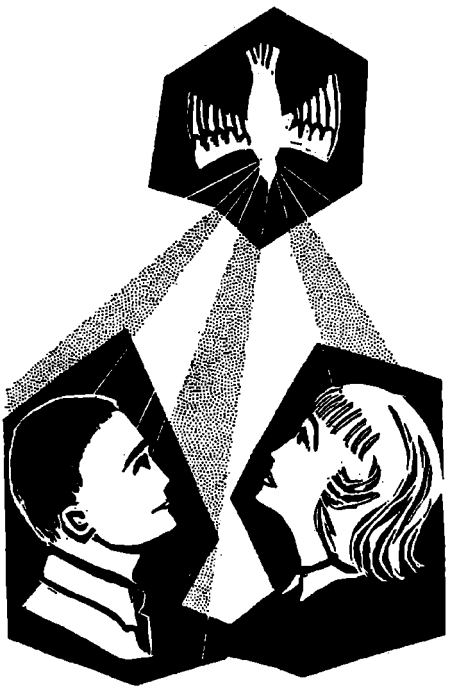

Але, виявляється, що найглибше, найголовніше в нашому житті - віддати себе Духові, який кличе нас вгору, пробуджує в нас людяність, закликає бути тим, ким маємо бути: ЛЮДИНОЮ, СТВОРЕНОЮ НА ОБРАЗ І ПОДОБУ БОЖУ. Досвід життя переконує, що доки ми не зазирнемо до своєї душі, доки кружлятимемо на поверхні існування, що би ми не робили (займалися наукою, будували оселі, створювали сім'ї, подорожували, воювали, торгували, зустрічалися з найкращими і найцікавішими людьми), однак, завжди будемо почуватися чужими

в цьому світі, ніде не знайдемо спокою, ні в кому не побачимо брата чи приятеля, натомість натраплятимемо на якісь ворожі сили і страх стане постійним супутником нашого життя...

Пам'ятаймо, що людина може стати собою, лише зустрівшись зі Святим Духом, який "віє, де хоче і коли хоче". Це Дух Любові і Свободи, він завжди кличе до усамітнення, до роздумів і глибокої душевної розмови. Це він часто прив'язує людину до ложа страждань, щоб дати відчути їй минущість життя. Це він допускає глибокі розчарування у найближчих і найкращих людях, щоб ми переконалися, що вони насправді можуть любити лише самих себе. Це він так створив людину, щоб вона часто стояла над труною і нарешті збагнула, який хисткий і непевний цей світ, і яке тимчасове життя... Дух Святий не шкодує для нас навіть найбільших випробувань, щоб ми пізнали предвічну істину: "тіло не варте нічого, це Дух оживляє" чи "хто сіє на тілі, посіє тління, а хто сіє на Духові, посіє життя вічне".

Трапляється, що одна скромна людина, слабенька бубуся чи старенький дідусь, що вміють очима душі вдивлятися в небо, незрівнянно вище стоять на щаблях людської гідності, аніж славетний полководець чи керівник держави, що, засліплені власними амбіціями, несуть народам неспокій, руїну чи смерть заради здійснення своїх безглуздих планів, далеких від Божих задумів та ідей. Ці скромні люди питимуть повними пригорщами щастя, спокій і радість з джерел вічного життя, бо на їхній непомітній праці, на їхній тихій молитві і любові тримається цей світ, а те, що вони роблять, керовані Святим Духом, залишиться навіки, діла ж злих загинуть.

"Прийміть Духа Святого, - сказав Христос, покидаючи землю, - він вас навчить всякої правди".

о. Павло МАДЯР, ЧСВВ

ПОКАЯННЯ

Слова вже перейшли в ледь чутний шепіт.
Вже погляд став благальним і покірним.
Молитва у душі збудила трепет,
Тягар із серця скинула надмірний.

Молилася. Навколішках стояла.
Просила захисту в Марії Діви,
Гріхи простити Господа благала,
Щоб знов душа не заростала гнівом.

В маленькій, скромній церкві дерев'яній
Питала в Бога грішниця: "Ким буду?.."
Поцілувала вся в сльозах розп'яття.
Пішла і загубилась серед люду.

Богдана МИКИТА,
учениця Українського греко-католицького ліцею

ВИДАВНИЦТВО МОНАХІВ СТУДИТІВ "СВІЧАДО"

Коли думаємо про сучасну Україну, її рівень розвитку, моральний стан, дуже часто відчуваємо розчарування. Бачимо не тільки знищену економіку, але також підірвану культуру, духовність, природу.

Виникає питання: яким шляхом йти Україні далі, як повернути їй втрачені цінності, а людині - людську гідність?

Такі питання ставили собі наприкінці 80-х років молоді українські студенти Люблінського Католицького Університету у Польщі. Закінчивши навчання в престижному і (на тодішні часи) антикомуністичному університеті, вирішили більш активно включитися у боротьбу зі старою системою в Україні. У сфері їхнього зацікавлення була Церква і право християн до нормального життя та існування. Відтак з'явилася ідея розпочати видавничу діяльність, оскільки саме книжка була і залишається одним з кращих способів пропагування християнських вартостей.

Перші брошури почали виходити ще підпільно, однак невдовзі, при лібералізації системи влади у Польщі, можна було легалізувати свою діяльність. Видавництво прийняло назву "Свічадо" і за допомогою Церкви розпочало офіційну видавничу діяльність. Темою перших брошур були питання літургійні, катехитичні, особливе місце було відведено постаті Митрополита Андрея, його листам, історії Церкви. Загалом, на першому етапі було видано біля 15 книжок і брошур загальним тиражем 80 тис. примірників. Велика кількість з них була перевезена різними способами в Україну, де у розповсюдженні велику допомогу надавали Монахи Студити.

Зміна політичної ситуації в Україні дала змогу перенести видавничу діяльність до Львова. Після річної перерви, пов'язаної зі зміною ситуації і умов праці, видавництво нав'язує більш тісну співпрацю з Монахами Студитами і в половині 1992 року починає свою діяльність вже як видавництво Монахів Студитів "Свічадо". Незважаючи на великі труднощі (економічна криза, відсутність паперу, фінансові проблеми), поволі з'являються нові книжки, присвячені християнській тематиці.

До середини 1994 року "Свічадо" опублікувало понад 40 різних видань загальним тиражем 400 тис. примірників. Серед них важливе місце займають літургійні видання (Богослужбове Євангеліє, молитовник, Співи богослужб Мінеї та Октоїха) і література духовна (Ж. Ваньє "Розбите тіло", Т. Мертон "Роздуми на самоті", збірник авторів східної традиції "Пісня серця", М. Куаст "Шлях до успіху", Т. Кемпійський "Наслідування Христа", В. Гільдебранд "Дороги до щастя"). Враховуючи зростаючі потреби інтелігенції і студентів, видавництво видало і перевидало деякі богословські книжки (А. Базилевич "Введення у твори

Митрополита А. Шептицького", А. Шептицький "Пастирські листи 1899-1901 рр.". Твори морально-пасторальні, І. Гарасим "Берестейське церковне з'єднання", І. Водопівець "Екклезіологія", І. Мончак "Самоуправна Київська Церква", і більш популярного характеру (О. Мень "Син людський", В. Ганц, Т. Ленкевич "Свідки Єгови: апостоли чи зайди?", Р. Мизь "Християнство - що це властиво?", С. Шептицька "Молодість і покликання о. Р. Шептицького", матеріали конференції "Пам'яті Патріарха"). Видавництво намагається також реагувати на велику кризу сімейного життя (В. Пултавська "Приготування до подружнього життя", М. Куаст "Любове моя незнана", М. Вільсон "Кохання та планування сім'ї"). І завершує усе література для дітей та молоді (збірник оповідань "Найбільша є любов", О. Паскевич, І. Бура "Митр. А. Шептицький. Сповнення блаженств", П. Ріссо "Хто ти? Які твої проекти?").

Видані книжки є лише краплиною в морі потреб. У своїх найближчих планах видавництво передбачає дуже широкий діапазон тематики, між іншими переклади відомих творів світової християнської літератури, без знання яких важко говорити про будь-який розвиток духовності і богословської думки. Особливе місце займає тут східна традиція, яка практично досі Україні не відкрита.

Коли ми говоримо про майбутнє, потрібно також згадати труднощі, які суттєво гальмують видавничу діяльність. Нестабільна економічна ситуація, несолідність кооператорів, клопоти з друкарнями, брак відповідних кадрів, фінансові проблеми не дозволяють повністю забезпечити потреб доброї і вартісної книжки. Великим плюсом у процесі видання є спонсорська допомога. Для заохочення людей і організацій у фінансуванні книжок видавництво пропонує не тільки вмістити у книжці інформацію і подяку за спонсорування, але також кошти, отримані від продажу, призначити на інші видання. В такий спосіб особа, яка передала гроші на одну книжку, стає водночас спонсором кількох наступних видань і залишає після себе слід і пам'ятку своєї жертовності.

НОВІ ВИДАННЯ "СВІЧАДА"

А. Шептицький
"ЗАКЛИК ДО ПОКАЯННЯ"

Що таке покаяння? Яке його значення в християнському житті? Покаяння і навернення у християнській традиції вимагають попереднього усвідомлення людиною суті гріха в контексті духовного життя, життя безсмертної душі. Не зрозумівши тієї шкоди, яку приносить душі гріх (відчуження від Бога і його наслідки), людина неспроможна прийняти свідоме рішення, щоб вберегти себе від нього і повернутися до Бога.

Книжка призначена для широкого читацького загалу.

Л.Майєр-Скуманз

"... ЯКЩО ВОЛЯ ТВОЯ, МІЙ ГОСПОДИ"

Автор цієї книжечки - відома австрійська християнська письменниця, твори якої користуються надзвичайною популярністю в країнах Європи. Письменниця пише для дітей і про дітей. У своїх оповіданнях в легкій, доступній формі вона плекає в дитини грунтовні християнські чесноти, лагідно схиляє дитину дивитися на складний оточуючий світ крізь призму християнських цінностей.

Книжка буде корисна для катехитів, вчителів, священиків, і, особливо, для батьків.

К .С. Люїс

"ЛИСТИ КРУТЕНЯ"

Якщо йдеться про диявола, люди можуть припускатися двох помилок. Перша - не вірять в його існування, друга - проявляють надмірне і нездорове зацікавлення ним. Автор книги (відомий письменник, філософ) аналізує талант використання дияволом людських слабкостей у формі листів старого диявола до молодого. Книжка призначена для широкого читацького загалу.

О. Мень

"СИН ЛЮДСЬКИЙ"

Бестселер християнської літератури другої половини XX ст., книга, яка не потребує додаткової реклами, автор "просто розповідає про Христа". Розрахована на тих, хто вперше прочитав Євангеліє, або взагалі з ним не знайомий, але й обізнаний читач, без сумніву, знайде для себе щось нове.

Й. Кудасевич

"БОГОСЛОВСЬКО-ПРАКТИЧНЕ ВВЕДЕННЯ ДО СВЯТОГО ПИСЬМА"

Це методичний посібник відомого бібліста, професора Люблінського Католицького Університету, який допоможе знайти відповідь на питання, які виникають при читанні Святого Письма. Цей посібник стане у пригоді як священикам, студентам богословських студій, семінаристам, науковцям, так і широкому читацькому загалу.

"УКРАЇНСЬКЕ САКРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО: ТРАДИЦІЇ, СУЧАСНІСТЬ, ПЕРСПЕКТИВИ"

Збірник містить матеріали міжнародної наукової конференції, присвяченої історії українського сакрального мистецтва, проблемі його збереження, перспективі дослідження, розвитку і популяризації. Матеріали зацікавлять всіх, хто бажає знати минуле нашого краю, його духовність як взаємозв'язок релігій, християнської моралі і художнього творення.

І. Водопівець
"ЕККЛЕЗІОЛОГІЯ"

Це вже другий підручник із серії "Богословські підручники", автором якого є добре відомий професор фундаментального богословія та екклезіології, нині вже покійний Іван Водопівець. Автор пропонує своє бачення східного і західного сприйняття Христової Церкви у світлі II Ватиканського Собору, пише про роль Слов'янських Церков, їхню духовну спорідненість в площині культурної і християнської історій. Підручник призначений для студентів богословських студій, семінарій, священиків, науковців.

Ю.Перейда
"АПОСТОЛ ЦЕРКОВНОГО ЄДНАННЯ"

Ця брошура знайомить з біографією Митрополита А.Шептицького. Призначена для широкого кола читачів.

С.Сеник
"УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА В ДОБУ ХМЕЛЬНИЦЬКОГО"

Брошура з серії "Мала бібліотека "Свічада". Автор хоче звернути нашу увагу на деякі аспекти релігійного і церковного життя того часу, на далеко непрості взаємини між православними, уніятами і римо-католиками, між двома Українськими Церквами і козацтвом. Гадаємо, ця монографія в певній мірі допоможе по-іншому побачити і оцінити цей етап нашої історії, ще недостатньо вивчений і висвітлений.

Призначена для широкого кола читачів.

КОНВОЇР З ОРЛІВКИ

В серпні 1945 року по статті 54,1а мене засудили на вісім років позбавлення волі і відправили до Канська, в Краслаг.

Конвоїр, який виводив нас щодня на роботу, зауважив, що я відрізняюся від інших в'язнів бесідою і поведінкою, а до того ж ніхто не чув від мене лайки. Конвоїр поцікавився, хто я і звідки. Я відповів, що священик, з Галичини. "Мій дід також був греко-католицьким священиком на Холмщині, - зауважив конвоїр, - його вивезли спочатку на Харківщину, а потім сюди... Від мого діда Орловського і це поселення назвали Орловкою. Після революції орлівчан розкуркулювали і вивозили якнайдалі в тайгу. Вістка про це дійшла до мене в армію. Незабаром ще одна - батько помер. Я відслужив і думаю: куди мені тепер іти? В тайгу?.. До батька, якого немає? Мати померла ще перед моїм від'їздом в армію. Вирішив: поїду на Орловку. Тут кожен клаптик землі мені рідний. Приїхав, а тут заросле бур'янами поле. Від села - ні сліду. Людей не впізнаю, та й вони мене не знають. "Звідки ж ви, добрі люди?" - питаю. "З Амура, - відповідають, - розкуркулили нас і завезли сюди". "А де ж хати, конюшні, корівники - тут же село стояло?" - запитую. "Ми застали тільки оцю розвалену хату, трохи підрихтували її і живемо. Казали нам, що тут буде совхоз, і ми в ньому будемо працювати". Подякував їм за розмову та й думаю, що мені робити? Вирішив поїхати до Канська, до начальника табору, попроситися конвоїром... Так і зробив. Наділили мені землі. Оженився. Вже й сини, як соколи - рід Орловських не загине".

"А де ви навчилися так гарно по-українськи говорити?" - запитую. "Від батька, мами, діда... На Холмщині всі українці... Є й поляки, але вони не уніати. А уніати - всі українці". "А про Холмщину що вам дід оповідав?" - цікавлюся. "Тужив за нею... Казав, що якийсь піп Попель хотів стати архиєреєм і, щоб прислужитися та примилитися цареві, зрадив своїй уніятській вірі. Намовив багатьох священиків, щоб разом з ним перейшли на православіє, а цар їх матиме в ласці. Так і було. А тих, хто не перейшов, цар вигнав з парафій. А з людьми розправилися жорстоко: в кількох селах вистріляли під церквою". "А що, нарікав дід на москалів за тих, постріляних, і за ту кривду, яку йому зробили, що завезли його аж сюди, під китайський кордон?" - запитую. "Ні, не нарікав. Казав, що на все Божа воля".

"А ви хрещені?" - запитую. "Мене ще дід хрестив". "А ваші діти?" "Возив до Канська, ближче священика немає". Над'їхав начальник і на

цьому наша розмова закінчилася. На жаль, бо ще можна було чимало довідатися правдивих фактів, які заперечують брехню, наче б то унія польщила людей. А от старенький дідусь Орловський внукові своєму передав рідну українську мову... Приблизно в тих роках, коли він помирав в Сибіру, я був на Холмщині і зустрічався з людьми, які прекрасно розмовляли українською мовою, чистішою, ніж ми в Галичині. Зустрічався з багатьма людьми в Городлі, в Грубеневі, де я душпастирював в 1942-44 рр., бачив весільні обряди, слухав весільні пісні. Ні слова польського ні від кого не чув. Старі люди пам'ятали ще тоді унію і як їх силою виганяли зустрічати архиєреїв, як ті проклинали унію, а солдати кричали "ура"... "Вмиратиму, але й тоді буду чути ту "анахтему", - говорив мені старенький дідусь з Холмщини. - І що ж то за віра така, що не прощає, не кличе до любові, а сіє прокльони та ненависть?"

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ

ЙОГО ВІДХІД ВІДЧУЛИ ВСІ

22.05.1995 р.
упокоївся в Бозі
о. Августин ДІТКУН, ЧСВВ

Народився він 1931 року на Капанемі у Прудентопільщині (Парана, Бразилія). Син Миколи і Ганни Казноха (сокальщанки), вже покійних. Мати була вельми побожною і, прив'язана до свого народу та Церкви, не шкодувала дітей Богові на службу. Старша дочка Євдокія була однією із співзасновниць першого світського інституту Катехиток Серця Ісусового. У родині біля 50 осіб було у посвятному стані, тобто, в Отців Василіян, Сестер Служебниць, Катехиток, Йосифіток тощо.

Спочилий о. місіонар навчався в семінарії св. Йосифа у Прудентополі, був моїм учнем, а згодом, після новіціяту, знову довелося мені його навчати на Ірасемі. Любив покійний співати, добре знав наші звичаї та мову. Вмів зорганізувати радіо і телепередачі з нагоди наших свят. Контактував з високими урядовими колами Бразилії.

Запрошений на місії до Австралії, зробив неабияке враження на громадськість, і його запросили представники Руху в Україну, де не мав спочинку чи, точніше, сам собі не давав спочити, бо таке велике жниво і так мало тут робітників. Його відхід відчули всі, хто його знав і слухав його полум'яні слова. Нехай його прах виростить нових Божих слуг на ниві Христовій в Україні. Поховано його на василіянському секторі кладовища в Малехові під Львовом.

Вічна йому пам'ять!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

НОВА ЕНЦИКЛІКА ІВАНА ПАВЛА II

Релігійний світ продовжує обговорювати нову енцикліку Івана Павла II, яка стала актуальним документом сьогодення. Іван Павло II написав її на прохання учасників IV пленарних зборів Колегії Кардиналів, яка вивчала проблему загрози людському життю. Про нову енцикліку вів мову Іван Павло II на зустрічі з сім'ями всього світу, яка відбулась у жовтні минулого року у Ватикані. Саме тоді Римський Архиєрей назвав енцикліку найціннішим плодом року та програмою на майбутнє.

За своїм обсягом нова енцикліка є найбільшим папським документом. Вдруге в історії релігійного світу предметом стала тема людського життя. Попередньо цій проблемі присвятив свою працю у липні 1968 року папа Павло VI. Іван Павло II не вперше торкається цієї актуальної теми, зокрема, у травні 1991 року Римський Архиєрей написав апостольський лист про загрози людському життю.

ПІДГОТОВКА ДО ВІДКРИТТЯ ШПИТАЛЮ ІМ. АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

Як повідомив прес-центр Української Греко-Католицької Церкви, триває підготовка до відкриття шпиталю ім. Андрея Шептицького, відомого як "Народна лічниця ім. Андрея Шептицького".

Реорганізація цього лікувального закладу не зводиться лише до зміни назви. Перш за все змінився його статус: шпиталь є дочірнім підприємством Львівської архиєпархії УКГЦ. 5 жовтня 1994 року глава УГКЦ Мирослав Іван кардинал Любачівський підписав рішення про створення та налагодження діяльності шпиталю, що буде надавати медичну допомогу бідним та малозабезпеченим верствам населення. Зараз лічниця тимчасово не приймає хворих, у жовтні планується провести капітальний ремонт її приміщення та обладнати його найновішим устаткуванням. Проте конкретної дати відкриття шпиталю ім. Андрея Шептицького ще не визначено.

Керівництво шпиталем здійснюватиме колегіальний орган - Рада директорів, до складу якої входять представники Львівської архиєпархії УГКЦ, члени згромадження сестер св.Вінкентія та представник від фундації ім. митрополита Андрея Шептицього, яка існує в Римі. Функції голови Ради директорів виконує єпископ-помічник Львівської архиєпархії УГКЦ Василь Медвіт.

За своїм юридичним статусом, функціями та організацією роботи у закладі шпиталю ім. митрополита А.Шептицького немає аналогів в Україні. Як самостійна юридична особа, він має свій статут, складений за зразком статуту одного з найбільших у Європі шпиталів, що функціонує при Католицькому університеті в бельгійському місті Лювені.

БУТИ КАТОЛИКОМ - ЗНАЧИТЬ БУТИ ЗЛОЧИНЦЕМ

У видавництві "Свічадо" готується до друку книжка пана Йосифа Марія де Вольфа "Бути католиком - значить бути злочинцем".

"Пишучи книжку, ще в той час, коли УГКЦ була у підпіллі, я поставив перед собою два завдання, - розповідає автор, - перше - зробити цю Церкву-страдницю відомою на Заході, друге - підготувати людей до того, щоб вони молилися за УГКЦ. Працюючи над книжкою, я вдався до історії".

У книжці "Бути католиком - значить бути злочинцем" автор торкається також проблем Флорентійської та Берестейської уній. У своїй праці доктор Марія де Вольф використовував історичні факти тільки тоді, коли знаходив їхнє неодноразове підтвердження у різних джерелах.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА Й СОВЄТСЬКА ДЕРЖАВА 1939-1950

Професор Карлетонського університету Ярослав-Богдан Боцюрків у травні цього року закінчив свою документальну працю "Українська Греко-Католицька Церква й Совєтська Держава 1939-1950". Як повідомив автор, навесні 1996 року у Канаді ця книга вийде друком англійською мовою. Її видання буде приурочено до 400-ліття Берестейської та 350-ліття Ужгородської уній і 50-ліття насильницької ліквідації УГКЦ.

Статистика свідчить.

За 1994 рік у світі замордовано 21 католицького місіонера. В Алжирі по-звірячому вбито п'ятьох монахів і трьох сестер-місіонерок. Семеро загинуло в Руанді, троє - в Індії. Є жертви також в Уганді, Сьєрра-Леоне і на Гаїті.

Велика кількість католицького духовенства стала жертвою громадянської війни в Руанді. На землі цього краю загинуло 3 єпископи, 101 священик, 45 монахів, 64 монахині, 128 дияконів.

ХТО ВІРИТЬ В АНГЕЛА ХОРОНИТЕЛЯ

Незалежним агентством Італії з вивчення громадської думки було проведено опитування, яке опублікувала римська республіканська газета. Згідно з даними соціологічного дослідження, 60 відсотків громадян Італії вірять в Ангела Хоронителя. На питання, з яким проханням ви звертаєтесь до Ангела Хоронителя, 41 відсоток опитаних віддали перевагу здоров'ю, 13 відсотків просять чесного життя, 3 відсотки - щастя, 2 відсотки - любові. На думку соціологів, бажання знайти захист в Ангела Хоронителя пов'язане з культурною, ідеологічною, соціальною та економічною невизначеністю людини у сучасному суспільстві та потребою в захисті.

За повідомленням API

ТРИ ЛИСТИ З В'ЯЗНИЦІ

Слава Ісусу Христу! Дорогі брати і сестри!

Пише вам ШТАБОВЕНКО Василь Петрович, *засуджений на 10 років позбавлення волі. Я, такий грішник, тут, в ув'язненні, повірив в Ісуса Христа (слава Йому навіки) і вважаю це дивом, адже сорок років мене переконували, що Бога немає, а Він, виявляється, не тільки є, але й мене, грішного, привів до себе... Та й не лише мене. Не я один, почувши про Бога, почав замислюватися над своїм життям - у нас тут можна побачити багатьох в'язнів з християнськими книгами в руках. Не все я розумію, читаючи Біблію, та збагнув найголовніше: Бог прагне мене врятувати. Але як правильно вірити - не знаю. У нас тут кожен по-своєму вірить. Молимося, хрестимося, співаємо... Але якийсь сумний той спів. Я ж думаю, що Богові приємно бачити людину веселою, адже сам Ісус був на весіллі, де воду перетворював на вино - чи ж не бажає Він, щоб люди раділи?.. Докучають мені ці питання, а найголовніше те, як стати справжнім християнином, що для цього потрібно? Прошу вас повірити мені і навчити мене жити вірою в Бога, адже моє життя може змінити тільки Він.*

* * *

Славу Ісусу Христу! Сердечно дякую за привітання з нагоди Воскресіння Христового - добрі слова багато важать для кожного, а особливо - для людини в умовах ув'язнення. Плекаю надію, що не втрачу щастя хоч іноді одержувати від вас коротенькі вісточки. Дуже цікавлюся життям монастирів нашої Церкви і не виключаю для себе пов'язаного з монастирем майбутнього. На жаль, вкрай бракує інформації, яка б могла стати джерелом знань з цих питань... З вірою і повагою

Георгій БАЙБАКОВ

* * *

Всечесніші Отці Василіяни! Пише вам засуджений ШИК Володимир. До нас в зону кілька разів приїздили греко-католицькі священики, розповідали про Бога, проводили Літургію. Мене це дуже зворушило, і я хотів би більше довідатись про християнську віру і справжніх християн. У мене самого з'явилося бажання стати християнином і ніколи не сходити з праведного шляху. Тому маю до вас прохання: надішліть мені якусь літературу про християнську віру. Сподіваюся, що щира віра в Бога, надія на Боже милосердя і любов до Ісуса Христа допоможуть мені стати справжнім християнином.

Від редакції: *Усі три листи надіслані з с. Макошиного Менського району Чернігівської області, де адресати відбувають кожен свій термін ув'язнення... Шляхи Господні, дійсно, незбагненні. Хто зна, якби на долю цих людей не випало таке важке випробовування, чи прийшли би вони до Бога?..*

СЕСТРИНА НАУКА

Ой чого ж то наша матінка від якогось часу посмутніла, невесела ходить? Що за біль, горе ховає вона у своєму серці? - допитувались діти одне в одного, бо мати для дітей, що те сонце. Весела мати, то й дітям весело й радісно, як у погідний день, а смутна мати - похмуро на душі всім і в хаті невесело.

Одного ранку діти вихопились на луг збирати квіти і загаялись біля гомінкого потічка. Та й утомив же він їх, цей пустунчик! Бігли діти з ним наввипередки, перескакували його, загачували, каламутили воду в ньому, та він прочищався, продирався й далі гомінкий і прозорий сріблун біг за сонцем, виспівуючи йому дзвінку пісню.

Дітям це дуже подобалося. Вони бавилися біля нього й не стямились, як сонце знялось над фабричним димарем, за парком в церкві почали грати дзвони. Діти згадали - сьогодні неділя, час до церкви... Рядком понагиналися над потічком сполоскувати руки, а опісля - бігом додому.

- Мамо, мамо, ма-а-а! - лунко дитячими голосами озвалась кімната й змовкла.

Діти кликали, наслухували голосу матері, але крім луни своїх голосів, нічого не чули. То їм уже й на плач збиралось.

- Що сталось? Де поділась матінка? - посмутніли.

Коли виходить старша сестричка Катруся - прибрана, як до церкви:

- Не гомоніть, мама хвора, не турбуйте її!

- Мама хвора? Відколи? - здивовані питали. А Катруся заспокоювала:

- Нічого, це минеться, тільки не турбуйте сьогодні маму, мамі потрібен спокій, - і, зітхнувши, додала - жаль вам мами, дорога вона вам, а проте кривдите її.

- Чим? Як?

- А ось від якогось часу ви почали розмовляти чужою мовою, а свою рідну занехаяли... Мама не раз звертала на це увагу, просила, але ви наче б цього не чули. Тож мама і вмовкла. Тисне той біль у своєму серці, а ви дивуєтесь, що мама невесела стала. Мама турбується за вас, вона рада б вам ваш вік осолодити, а ви... А що ж ми варті без рідної мови? Утратимо рідну мову, то забудемо свій рід. А від цього,

дітки, кривда батькам нашим та й нашій Батьківщині, Матері-Україні. Та й чи не гнівите ви цим Бога?! Бог створив цей світ на свою подобу, тому така краса на цьому світі. Прислухайтесь тільки: у кожного своя мова. Травичка й та з вітром говорить. Потічок, деревинка, птиця й звіринка - і в них своя мова. І в кожного народу своя мова, й кожний народ плекає, береже свою мову. А уявіть собі, діти, як споганився б цей світ, коли б ви одного дня встали, а собака замість гавкати - півнем співає, а півень гавкає, а киця кудкудаче... Скажіть, чи не було б нам від цього якось незвичайно, гидко?

- Ой, навіть страшно було б!

- Отож, пам'ятайте, що Бог у всьому навів свій порядок, і хто порушує його закон - поганить світ і кривду робить іншим. Тож не треба і вам забувати рідної мови!

Діти задумались.

- А правда, Катрусю, що якби не було української мови, то й не було українців?

- Правда, дітки, не було б цих чудових українських пісень, ані чарівних казок та віршиків, бо чужою мовою ніколи їх так не переспіваєте, ані перекажете, як своєю рідною.

Діти потихеньку збирались до церкви. Виходили в білих сорочках, з квітами в руках. Біля хвіртки зупинились, оглянулись на хату, наче чогось їм бракувало. З вікна виглянула мати. Вона була зажурена, але посміхнулась до дітей. Діти винувато поспускали голівки.

Вони обіцяли сестричці шанувати рідну мову.

З думкою про маму пішли до церкви.

Іван БОДНАРЧУК,
Торонто, Канада

ГОЛОСИ ЛЬВІВСЬКИХ "ХЕРУВИМІВ"

В Домініканському костелі у Львові відбувся концерт духовної музики дитячого хору "Херувими" з нагоди 5-річного ювілею колективу. Створений хор при церкві св. Онуфрія, де в квітні 1991 року заспівав першу Службу Божу. З того часу дитячий хор постійно бере участь в недільних Богослужіннях у храмах св. Онуфрія та св. Андрія у Львові. За п'ятиліття існування голоси львівських "Херувимів" лунали на Тернопіллі та Івано-Франківщині, в Києві, Бресті, Кишиневі, Польщі. Керує хором пан Олег ЖУК. Диригент звертається до творчості Д.Бортнянського, М.Вербицького, С.Людкевича та молодих львівських композиторів, які працюють в цьому напрямі. Хористи виконують у концертах українські народні та стрілецькі пісні, мають у своєму репертуарі класичні твори М.Лисенка, М.Леонтовича, не забувають і зарубіжної класики - Ф.Шуберта, Ж.Бізе.

ГИМН ЛЮБОВІ

Якби я говорив мовами людськими й ангельськими, але не мав любові, я був би немов мідь бреняча або кимвал звучний.

Якби я мав дар пророцтва і відав усі тайни й усе знання, і якби я мав усю віру, щоб і гори переставляти, але не мав любові, я був би ніщо.

І якби я роздав бідним усе, що маю, та якби віддав моє тіло на спалення, але не мав любові, то не мав би ніякої користі.

Любов довготерпелива, любов лагідна, вона не заздрить, не чваниться, не надимається, не бешкетує, не шукає свого, не поривається до гніву, не задумує зла; не тішиться, коли хтось чинить кривду, радіє правдою; все зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить.

Любов ніколи не переминає. Пророцтва зникнуть, мови замовкнуть, знання зникне. Бо знаємо частинно й частинно пророкуємо. Коли настане досконале, недосконале зникне... Тепер же зостаються: віра, надія, любов - цих троє; але найбільша з них - любов.

(Перше послання св. апостола Павла до Коринтян, 13)